

בע"א (טבריה) 1695-10-11 - מוחמד שתיו נ' עיריית טבריה

בע"א (טבריה) 1695-10-11 - מוחמד שתיו נ' עיריית טבריה

בע"א (טבריה) 1695-10-11

מוחמד שתיו

נגד

עיריית טבריה

בית משפט השלום בטבריה

[07.01.2013]

כב' השופט דורון פורת

החלטה

בפני בקשה להארכת מועד להישפט, בהתאם לסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "חסד"פ"); וכן ביטול הליכי גביית חוב שהצטבר בגין דוחות חנייה שביצע המבקש בין השנים 1996 ו- 2002.

רקע:

למבקש נרשמו דוחות חנייה: הודעת תשלום מס' 23677032 מיום 1.8.96, והודעת תשלום מס' 48168231 מיום 2.12.02.

המבקש הגיש ביום 2.10.11 בקשה לביטול הליכי גבייה (להלן: "הבקשה"), בה טען כי המשיבה הטילה עיקול על חשבון הבנק שלו בשל אי תשלום דוחות חנייה, עליהם נודע לו רק לקראת סוף חודש יוני 2011. ביום 4.10.11, בית המשפט דחה את הבקשה, בשל חוסר סמכות ומהטעם, כי בקשות הנוגעות להתיישנות העונש, הינן בסמכות בית המשפט האזרחי ולא בית המשפט לעניינים מקומיים. (להלן: "ההחלטה"). המבקש הגיש ערעור על ההחלטה הנ"ל לבית המשפט המחוזי. בהסכמת הצדדים, הורה כב' בית המשפט המחוזי על החזרת הדיון בפני תוך ביטול ההחלטה.

טענות המבקש:

א. המבקש טוען, כי נודע לו על קיומם של הדוחות, עת הוטל עיקול על חשבונו בבנק לקראת חודש יוני 2011. עובר למועד זה, לא קיבל כל דרישת תשלום, ומשכך יש לבטל את הדוחות מחמת התיישנות. ב. המבקש טוען, כי יש מקום להארכת מועד בהתחשב בסיכוי הצלחת עתירתו.

ג. המבקש טוען, כי הוא לא קיבל את הודעות התשלום ומכאן לא קמה חזקת המסירה לפי הלכה הפסוקה. לטענתו האישורים שהמציאה המשיבה, אינם מעידים כי דברי הדואר נשלחו בדואר רשום. תגובת המשיבה:

המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי :

א. הודעות תשלום קנס מס' 48168231, בגין עבירה מיום 2.12.02, שבוצעה מביום 2.12.02, הוצמדה לשמשת הרכב. לאחר מכן, ביום 25.5.03 נשלחה הודעה למבקש בדואר רשום, לכתובת של בעל הרכב כפי שעודכנה במשרד הרישוי.

ב. הודעת תשלום קנס מס' 23677032, בגין עבירה מיום 1.8.96, שבוצעה ברכב 2063787, הוצמדה לשמשת הרכב. לאחר מכן, ביום 23.12.96 נשלחה למבקש הודעה בדואר רשום לכתובת של בעל הרכב שעודכנה במשרד הרישוי.

ג. קיימת רשימה של עשרות מכתבים שנשלחו למבקש ודי באישור מטעם רשות הדואר שמאשר כי המסמכים נשלחו בדואר רשום, כדי לדחות את טענת ההתיישנות. דיון :

א. על מנת להכריע בבקשה של הארכת המועד יש לבחון את סעיף 229 לחסד"פ אשר קובע, סדרי דין באשר לעבירות קנס. לפי סעיף זה, על המבקש לפנות בתוך 30 יום בבקשה לביטול הדו"ח או לחילופין להגיש בקשה להישפט.

בהתאם לסעיף 229(ח) לחסד"פ משחלף המועד ולא הוגשה בקשה להישפט או בקשת ביטול, בית המשפט רשאי להחליט לקיים משפט כאמור בסעיף 230, גם אם ביקש המבקש להישפט באיחור, זאת בהתקיים התנאים הקבועים בסעיף 229 (ה) .

ב. על בית המשפט יהא לבחון, האם הבקשה לא הוגשה במועד, בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש, שמנעו ממנו להגישה במועד, או האם הבקשה הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה.

בהקשר זה יש לבחון את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 (להלן "תקנה 44").

ג. בהתאם לתקנה 44 הנ"ל, בעבירה מהסוג בה עסקינן רואים הודעה לתשלום קנס כאילו הומצאה כדין, גם ללא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה.

ד. בעניינינו, המשיבה מבססת את חזקת המסירה על רשימת דברי הדואר ועדותה של גב' שמחה עדנה (להלן: "עדנה").

עדנה העידה לגבי מועד רישום הדו"ח, ושליחת ההודעה. ביחס לדו"ח מס' 48168231 שניתן בתאריך 2.12.02, העידה כי ההודעה הראשונה נשלחה בדואר רשום ביום 25.5.03 (ת/1).

ביחס לדו"ח מס' 23677032, שניתן ביום 1.8.96, ההודעה נשלחה בדואר רשום ביום 23.12.96 (ת/2).

עדנה העידה, כי המכתבים נשלחו בדאר ונרשמו "ברשימת דברי דואר רשומים" שנמסרו לדואר לשם משלוחם, כמתחייב מהוראות החוק. דבר הדואר לא הוחזר ומכאן שהתקבל ביעדו.

ה. בית המשפט המחוזי בנצרת התייחס בע"פ 38272-04-12 אשגאן סח'ניני נגד מדינת ישראל

(פורסם בנבו, 12.11.12), להלן: "עניין אשגאן") לנפקות רשימת דואר, במקרה הדומה למקרה אשר בפני:

"11. המסמך העיקרי עליו נסמכת המשיבה בטענתה כי הוכיחה משלוח דבר הדואר בדואר רשום כנדרש, הוא חלק מפלט מחשב המרכז את דברי הדואר אשר נמסרו לרשות הדואר למשלוח ביוני 2000. המסמך לא ברור דיו, אולם נראה כי נמחקו ממנו שמות הנמענים, למעט שמה של המערערת. לצד שמה מצוינת כתובתה ביישוב דבוריה (ללא פירוט נוסף) ומס' הדו"ח.

12. דומה כי בית המשפט העליון הביע עמדתו כבר בסוגיה בה נחלקו הצדדים והיא האם די באישור זה כדי להעביר את הנטל אל כתפי המערערת לסתור את חזקת המסירה, גם אם אגב אורחא.

13. ברע"פ 8906/11 וויס נ. עיריית תל אביב, נדונה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בת"א בעפ"א 19749-09-11, שם נדחה ערעורו של המבקש ונקבע כי הוכח משלוח הודעות הקנס באופן שהקים את

החזקה הקבועה בתקנה 44 לתקנות. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור מנימוקים שונים מאלו שעליהם ביסס בית המשפט השלום את מסקנתו. בעוד שבית המשפט השלום סבר כי די במסמכים המעידים על מסירת דבר הדואר לרשות הדואר, בצירוף חזקת התקינות של רשות הדואר כדי להוכיח כי הדו"חות נשלחו בפועל בדואר רשום למבקש, קבע בית המשפט המחוזי כי אין די בראיה זו כשלעצמה.

בית המשפט המחוזי (כב' השופטת א. כהן) נימק והסביר כי:

"פלטי המחשב, מש/5 כשלעצמם, אינם מוכיחים את המשלוח בפועל ואין כל מקום, בהקשר זה, להסתייע ב"חזקה" שאין לה כל עיגון בדיון, לפיה הדואר יבצע את עבודתו כראוי.

מאחר שעסקינן בהליך פלילי, אף כי מדובר בעבירות קלות באופן יחסי, הרי שעל הרשות המקומית מוטלת החובה להקפיד על משלוח הודעות תשלום הקנס כדין, קרי - בדואר רשום, כנדרש על פי תקנה 44א, ואף להוכיח את העובדה שהמציאה הודעה כדין, מקום שהדבר נדרש לנוכח כפירתו של נאשם בכך שבוצעה לו המצאה כאמור. הדברים אמורים ביתר שאת בהתחשב בכך שחזקת המסירה שנקבעה על ידי המחוקק משקפת גישה מקלה עם הרשויות המקומיות במובן זה שהן אינן חייבות להוכיח שהנאשם קיבל את דבר הדואר שנשלח לו. אין חובה על הרשות לשלוח דואר רשום עם אישור מסירה ודי בכך שיוכח כי דבר הדואר אכן נשלח לנאשם בדואר רשום, כדי להעביר את נטל הראיה לנאשם להוכיח כי לא קיבל ההודעה, וכדי להקים את חזקת המסירה בחלוף 15 ימים ממועד המשלוח כאמור.

לאור האמור, מקום שבו רשות מקומית אינה מקפידה על ביצוע נאות של אותה דרישה מקלה בכל הנוגע להמצאת הודעות תשלום קנס ושמירת אסמכתא ראויה לכך, כי אז עליה לשאת בתוצאות התנהלותה, וודאי שאין זה מתפקידו של בית המשפט ליצור חזקה נוספת על מנת להקים עבורה את חזקת המסירה החריגה כשלעצמה בנוף סדרי הדיון.

יפים בהקשר זה הדברים הבאים של כב' השופטת א' לוי-עבודי, בהחלטתה בבש (רח') 4/09 נרדי יעקב נ עיריית רחובות (פורסם בנבו):

" דווקא בנסיבות אלה (חריגותה של חזקת המסירה לעומת סדרי הדין הנוהגים דרך כלל - א.כ) חובה על הרשות ועל בית המשפט להקפיד קלה כחמורה על הוכחה ראויה של עצם המשלוח של הודעות תשלום הקנס בדואר רשום, קרי יש להקפיד על אופן היצירה של חזקה חריגה זו, וזאת בהינתן העובדה כי בסופו של יום מדובר בהליך פלילי ולאור הצורך הברור בשמירה על אמון הציבור בהקשר זה (בש) (רח') נרדי יעקב נ. עיריית רחובות, פורסם בנבו, פסקה 12 להחלטה)".

14. בפני בית המשפט בעניין וייס, הובאו עדויות וראיות נוספות אשר מהן הסיק בית המשפט המחוזי כי הוכח משלוח הדו"חות כנדרש. בית המשפט העליון (כב' השופט ס. ג'ובראן), דחה בקשת רשות הערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בציינו כי מבלי לקבוע מסמרות בדבר, אף לעמדתו, בדומה לדעת בית המשפט המחוזי ומטעמיו, מקום בו ממילא הקל המחוקק את הנטל הרובץ לפתחה של התביעה, אין מקום להקלה נוספת על ידי בית המשפט.

15. באותו עניין עלתה אף שאלת קבילותו של מסמך שהוגש מטעם המשיבה, כאשר בית המשפט העליון קבע כי, ככלל, יש פסול בהגשת הדו"ח (באותו עניין דובר על דו"ח אודות דואר חוזר), שלא באמצעות עורכו.

16. מכל האמור, ומטעמיו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב, שוכנעתי כי דין הערעור להתקבל. אין די בהצגת מסמך המרכז דברי דואר שנמסרו לרשות הדואר בכדי לעמוד בנטל המשיבה להוכיח כי דבר הדואר אכן נשלח בפועל בדואר רשום.

17. תקנה 44א המעבירה את הנטל לסתור את החזקה בדבר המצאת ההודעה לנמען בנסיבות מסוימות המפורטות בה אל כתפי הנאשם, מהווה כשלעצמה הקלה מהנדרש מהמאשימה. בנסיבות אלה, יש להקפיד כי התנאים לקיומה של החזקה יתמלאו במלואם. פסיקה עניפה הלכה בתלם זה. כך לדוגמא: בש"א (שלום ר"ל) 2813/06 ליאור סביון נ' עיריית רחובות, עפ"א (מחוזי ת"א) 8329/05 גל אריאלה נ' עיריית תל אביב, עפ"ת 56761-09-11 אבו סביה נ' מדינת ישראל, עפ"ת 2428-07-10 מדינת ישראל נ' אבו סביה, ח"נ (שלום נצ') 57082-11-11 מוחמד אבראהים נ' עיריית טבריה (בעניינה של המשיבה כאן וביחס לאותה טענה).

18. לאור מסקנה זו אין צורך לדון בשאלת קבילותו של המסמך שהוגש מטעם המשיבה ואופן הבאתו כראיה בפני בית המשפט, בעניין זה קיימת מחלוקת (ראה סעיפים 16 ואילך לפסק דינה של כב' השופטת א. כהן בפסק דין וייס דלעיל). על כל פנים, לא יכולה להיות מחלוקת על כך שלאור התנגדות ב"כ המערערת, היה על בית המשפט קמא לבחון האם המסמך קביל, וגם אם מדובר ברשומה מוסדית, הרי היה על המשיבה להגישו בהתאם, ולא על ידי צירופו לתגובה."

18. לאור מסקנה זו אין צורך לדון בשאלת קבילותו של המסמך שהוגש מטעם המשיבה ואופן הבאתו כראיה בפני בית המשפט, בעניין זה קיימת מחלוקת (ראה סעיפים 16 ואילך לפסק דינה של כב' השופטת א. כהן בפסק דין וייס דלעיל). על כל פנים, לא יכולה להיות מחלוקת על כך שלאור התנגדות ב"כ המערערת, היה על בית המשפט קמא לבחון האם המסמך קביל, וגם אם מדובר ברשומה מוסדית, הרי היה על המשיבה להגישו בהתאם, ולא על ידי צירופו לתגובה."

ו. עיינתי ברשימת דברי הדואר הרשומים (ת/1, ת/2) אשר הוגשו לבית המשפט, ממנה עולה כי הודעות התשלום הראשונה נשלחו למבקש בתאריך 15.12.96 ולדוח השני ביום 13.5.2003. לבית המשפט הוגש תדפיס מכתבי התראות לדוח, אשר נשלחו למבקש משנת 2002 ועד שנת 2012. בשתי הרשימות, מופיע שמו של המבקש, כאשר כתובתו היא בישוב "צביח" קיים ספק באם אכן, נמסרו דברי הדואר למשיב, ומכאן שלא ניתן להחיל את תקנה 44 על המקרה. אשר על כן, אני מורה כי הדוחות האמורים התיישנו. נוכח התוצאה אליה הגעתי אין צורך לדון בשאר הטענות. סוף דבר:

נוכח האמור לעיל, אני מקבל את הבקשה ומורה על ביטול הליכי הגבייה. בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

מזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים בדאר רשום.

ניתנה היום, כ"ה טבת תשע"ג, 07 ינואר 2013, בהעדר הצדדים.